

MISJONS-RØSTEN

LAND, LAND: HØR HERRENS ORD!

17. årgang.

Mars 1945.

Nummer 4-5.

Bildet er fra Albert Kristiansens misjonsarbeide i Belgisk Congo og viser endel av fruktene. Bildet er fra før krigen.

Evangeliets framgang.

I «Evangeliets Härold» skriver misjonær Gösta Palmertz blant annet fra Uvira som ligger ved Tanganyikas nordende:

Det er åpne dører til stor og fruktbar virksomhet her, men vi har også mange motstandere. Fienden gjør hva den kan for å felle en del kristne og for å få dem lunkne. Men Jesus er med oss, og med Ham går vi fram til seier, tross all fiendens motstand. Dere være Hans navn!

Jeg tror at vår misjon har muligheter no som den aldri før har hatt, både her i Kongo og på andre misjonsfelt. Må Herren hjelpe oss å gripe anledningen, så at så mye som mulig må vinnes for himmelen i den korte tiden som enda er igjen for oss til arbeid. Må vi være tro mot Ham, som er ved fronten og dere som er ved tøyet, til den fullstendige seier er vunnet, striden avblåst og vi kalles hjem til seiersfyrsten.

Maria Nagaluka, en av våre sorte søstre, ble meget sjuk og kom til sju-

kehuset i Uvira. Da hun følte at det snart var slutt tilkalte hun sin mann, som våket i sjukesalen og sa til ham: «Farvel Petro, no går jeg hjem til Jesus! Vi skal se hverandre igjen der hjemme hos Ham.»

Og så var hun forløst fra det jordiske.

Begravelsen var helt annerledes enn hedningenes hvor det er mye larm og skrik. Her var det sang, bønn og lovprisning for at Maria hadde seiret og fått flytte hjem. Hedninger og katolikker som var med og så og hørte dette sa: «Disse må ha den rette religion.» Ja, frelsen i Jesus Kristus er virkelig den rette religion. Det er håpets og livets religion.

I Runingeu, en av våre utposter, hadde hedningene en dag fest og tilbad åndene — «landika wazimu» — som det hetter på deres språk. En av de kristne guttene ble av sine hedske frender tvunget til å være tilstede. Imot sin vilje skulle han også bli «velsignet» av åndene og en kvinne

holdt fram hans hender og helte bananvin over dem og «velsignet» ham. Guten falt øyeblikkelig livløs til jorden. Det var stor forskrekkelse og hedningene visste ikke hva de skulle gjøre.

De sendte så bud etter evangelisten der i byen og ba ham å komme og be for den livløse gutten. «Har dere tatt ham med til åndedyrkelse så får dere be til deres ånder at de hjelper ham,» sa evangelisten og nektet å gå med. Et bud til kom til evangelisten som sendte budet tilbake med samme svar.

Et tredje bud kom og ba evangelisten om hjelp. Da gikk han med dem, underviste dem om Jesus og holt fram det unyttige i det hedenske livet, og formante dem til å søke frelsen i Jesus. Siden ba han, sammen med noen andre kristne, for gutten. Herren svarte på bønn og livet kom atter tilbake til stor forundring for folkehopen, som måtte erkjenne at vår Gud er en virkelig Gud.

Helt nylig hadde vi friluftskonferanse i Sange. Det er en av våre utposter 35 km. nord for Uvira. Den holdtes sammen med våre venner fra Lemera. Mange mennesker hadde kommet for å høre evangeliet. Det beregnes at minst 2000 var samlet på en gang. Herren velsignet så rikelig.

De sorte vennene hadde ordnet med alt selv. De hadde gjort istand et stort tak av bananblader hvorunder de fleste tilhørerne fikk plass og således ikke hadde så stor følelse av solens stråler. For oss hvite hadde de gjort et tak av grassmatter, hvilket skulle være litt bedre.

Lamek og Daniel som ledet møte hilste oss hvite velkommen og ga ordet til oss tilsammen med flere innfødte evangelister. Etter formiddagsmøtet var det dåp i Sangefloden. De kristne hadde demmet opp floden dagen før og på den måten fikk de en bra dåpsgrav.

For å kunne gi de møtebesøkende som hadde lange veier noe til legemets opphold hadde de troende på